

Η ΑΝΟΣΟΛΟΓΙΑ ΩΣ ΣΗΜΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΙΚΗΣ ΑΙΧΜΗΣ ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΩΝ ΕΠΙΛΟΓΩΝ

Ευάγγελος Ι. Γιαμαρέλλος - Μπουρμπούλης

Αναπληρωτής Καθηγητής Παθολογίας
Δ΄ Παθολογική Κλινική, Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Η επαρκής μετάφραση των διαταραχών της ομοιόστασης των ανοσιακών μηχανισμών εις τρόπο ώστε να δημιουργηθεί μία κατάλληλη θεραπευτική στρατηγική έχει ορισμένες απαραίτητες προϋποθέσεις. Αυτές αφορούν στην επάρκεια της γνώσης α) της κεντρικής σημασίας του μηχανισμού στην παθογένεια του νοσήματος, β) της κινητικής της διαταραχής της ομοιοστασίας, και γ) αν η στρατηγική παρέμβασης που προτείνεται αφορά στην αναστολή ή στην τροποποίηση της ανοσιακής διαταραχής. Δύο χαρακτηριστικά παραδείγματα αποτελούν η διαπυητική ιδρωταδενίτιδα (ΔΙ) και η σήψη. Αρχικά αυτά φαίνονται απόλυτα διακριτά. Η ΔΙ είναι νόσος των αποκρινών αδένων που διαδράμει χρονίως με εξάρσεις και υφέσεις. Η σήψη είναι μία απειλητική για τη ζωή ανεπάρκεια ενός ή περισσοτέρων οργάνων απότοκος της μη ρυθμισμένης απόκρισης του ξενιστή σε μία λοίμωξη. Και τα δύο νοσήματα χαρακτηρίζονται από έντονη φλεγμονώδη αντίδραση στους πάσχοντες ιστούς αλλά έχουν συστηματικό επακόλουθο την ανοσοπαράλυση των κυκλοφορούντων μονοκυττάρων η οποία χαρακτηρίζεται από πλημμελή παραγωγή κυτταροκινών. Στη ΔΙ θεραπευτικό ρόλο έχουν αναστολείς των κυτταροκινών όπως η αδαλιμουμάμπη και το anakinra υπογραμμίζοντας την ανάγκη της χρόνιας αναστολής της φλεγμονής σε ιστικό επίπεδο. Στη σήψη ανάλογη στρατηγική έχει αποδειχθεί επιβλαβής. Αντίθετα στη σήψη η χορήγηση αναλόγων που τροποποιούν τη συστηματική ανοσοπαράλυση, όπως η κλαριθρομυκίνη, φαίνεται να αποτελεί την πιο υποσχόμενη θεραπευτική στρατηγική.